

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 17Csp/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119202138
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2019:3119202138.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v spore žalobcu: M. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. Z. XXX, proti žalovanému: Tatra banka, a.s., so sídlom v Bratislave, ul. Hodžovo námestie 3, IČO: 00686930, o určenie neplatnosti právnych úkonov a o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e , že úver poskytnutý na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č.: N.-XX-XXXXXXXXXX uzavretý medzi sporovými stranami dňa 04.12.2015 je bezúročný a bezpoplatkový.

II. Súd u r č u j e , že Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov zo dňa 04.12.2015 zabezpečujúca pohľadávku vyplývajúcu zo Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č.: N.-XX-XXXXXXXXXX uzavretej medzi sporovými stranami dňa 04.12.2015, je neplatná.

III. Súd žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a .

IV. Žiadna zo strán n e m á p r á v o na náhradu trov tohto konania.

odôvodnenie:

1.1 Dňa 13.03.2019 bola Okresnému súdu Trenčín doručená žaloba žalobcu, ktorou sa domáha rozhodnutia súdu, ktorým by určil, že 1/ úver poskytnutý zo Zmluvy o úvere č. BSU-XX-XXXXXXXXXX zo dňa 04.12.2015 je bezúročný a bezpoplatkový, 2/ že Zmluva o úvere č. N.-XX-XXXXXXXXXX zo dňa 04.12.2015 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je pre množstvo neprijateľných podmienok neplatná, a nakoniec, 3/ že Dohoda o zrážkach zo mzdy zabezpečujúca pohľadávku zo Zmluvy o úvere č. N.-XX-XXXXXXXXXX zo dňa 04.12.2015, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná.

1.2 Túto žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavreli úverový právny úkon, ktorý sa stal právnym rámcom na poskytnutie finančných prostriedkov. Ide o formulárovú typovú, predtlačenú spotrebiteľskú zmluvu - úverovú zmluvu č. N.-XX-XXXXXXXXXX zo dňa 04.12.2015. Túto zmluvu považuje za problematickú, nakoľko neobsahuje náležitosti, aby mohla byť považovaná za úver s poplatkami a úrokmi. Takisto obsahuje neprijateľné podmienky a ustanovenia v rozpore s § 54 ods. 1 a inými kogentnými ustanoveniami zákona (dohoda o zrážkach zo mzdy a pod.). Súčasťou typovej formulárovej zmluvy, ktorej znenie bolo vopred pripravené zo strany veriteľa je aj Dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorú so žalovaným uzavrel žalobca. Žalovaný napriek spornosti veci požiadal zamestnávateľa žalobcu o vykonávanie zrážok zo mzdy. Napriek skutočnosti, že neexistuje žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by im uložilo povinnosť plniť, vykonávajú sa žalobcovi zrážky zo mzdy bez ohľadu na existenciu sporu. Veriteľ výšku dlhu sám jednostranne diktuje a to bez akéhokoľvek odsúhlasenia súdom. Dohodu o zrážkach zo mzdy žalobca považuje za neplatný právny úkon aj pre rozpor s § 37 ods. 1 OZ. Text

článku I je formulovaný takým spôsobom, že jeho obsah je neoddeliteľnou a nezmeniteľnou súčasťou textu (žiadne individuálne dojednanie, čo predpokladá § 53 ods. 2 OZ), nie je v nej dojednaná ani len výška mesačnej zrážky, pričom určenie presnej výšky zabezpečenej pohľadávky je síce dané výškou poskytnutého úveru, avšak vrátane jej súčasti a príslušenstva, ako aj na pohľadávky, ktoré ešte len vzniknú. Teoreticky preto môže žalovaný vykonávať zrážky zo mzdy žalobcu donekonečna. Zamestnávateľom žalobcu je spoločnosť NOBA - SMOKER, s.r.o., so sídlom Kasárenská 345,911 05 Trenčín. Žiadosť žalovaného zamestnávateľovi žalobcu o vykonávanie zrážok zo mzdy preukazuje listom zo dňa 31.01.2018. Tým zároveň osvedčujú vecnú súvislosť medzi zrážkami zo mzdy a spornou Dohodou o zrážkach zo mzdy. Inštitút Dohody o zrážkach zo mzdy považujú za rozporný s právom Európskej únie a pre rozpor s medzinárodnou zmluvou je preto aj v predmetnej veci neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka). Pre rozhodnutie v predmetnej veci je zásadný výklad buď Ústavného súdu SR alebo Súdneho dvora Európskej únie. Ide o tzv. mimosúdne zrážky zo mzdy, ktoré umožňujú postihovať majetok dlžníka. Dlžník tieto zrážky nedokáže priamo voči svojmu zamestnávateľovi zastaviť a to napriek neexistencii súdneho rozhodnutia, ktoré by judikovalo sporný právny vzťah. Moc nad jeho majetkom je koncentrovaná v rukách veriteľa, ktorý na stanovenie výšky pohľadávky a jej príslušenstva na účely mimosúdneho postihnutia majetku žalobcu nepotrebuje súdne rozhodnutie. Uzavretá zmluva poskytuje veriteľovi priamo právny priestor na postihnutie majetku spotrebiteľa a to vrátane plnení z neprijateľných zmluvných podmienok, prípadne plnení v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona. Takýto inštitút sa tak dostáva do zásadnej kontroverzie s právom Európskej únie a čl. 7 Ústavy SR (rozpor medzinárodnou zmluvou). Pochybnosti vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora, podľa ktorej je spotrebiteľ v slabšej pozícii z hľadiska informovanosti či vyjednávacjej pozície. Súdny dvor EÚ vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôrazňuje v rámci spotrebiteľskej kontraktácie nerovnováhu na úkor spotrebiteľa a dôvodnosť ex offio ochrany. Inštitút Dohody o zrážkach zo mzdy nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstve. Výška pohľadávky síce môže mať oporu v zmluve, ale ako už uvádza súdny dvor, pri zmluve so zmluvnými podmienkami, ktoré neboli predmetom posúdenia súdu alebo inej objektívnej inštitúcie je relevantné ex offio súdne preskúmanie práve z dôvodu nebezpečenstva, že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže vyhodnotiť. Situácia sa vyhrocuje a dostáva do kolízie s verejným poriadkom, ak dôjde k zrážkam zo mzdy na sumy vyplývajúce z neprijateľných podmienok alebo v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona. Ochrana pred nekalými podmienkami sa má poskytnúť obdobne ako to vyžadujú vnútroštátne pravidlá verejného poriadku (bod 50 uznesenia Súdneho dvora EÚ C- 76/10 POHOTOVOSŤ proti Korčkovskej). Žalobca nemal možnosť odmietnuť Dohodu o zrážkach zo mzdy, pokiaľ chceli tento úver získať. Ďalej žalobca rozsiahlo poukázal na právo Európskej únie a na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ.

1.3 K požadovanému určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žalobca uviedol, že nie je uvedený údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorý sa vyžaduje podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď konečná splatnosť je uvedená ako „72 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, resp. v deň určený v zmysle čl. 111, bod 7 Zmluvy“. V zmluve nie je ani dojednaný presný termín splatnosti prvej splátky. Je toho názoru, že takéto určenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nemožno považovať za súladné s dotknutým ustanovením zákona o spotrebiteľských úveroch, keď významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť svojej povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa teda presná časová, dátumová, špecifikácia konečnej splatnosti úverov, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Pokiaľ teda samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, nemožno mať zato, že tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potenciálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu konečnej splatnosti spotrebiteľského úvere matematickými operáciami z iných spotrebiteľskej zmluvy dostupných údajov. Žalobca má za to, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne. Povinnosť uvádzať túto obligatórnu náležitosť zmluvy bola súdmi už viackrát judikovaná (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 286/2014 zo dňa 27.5.2014, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/1201/2015 zo dňa 13.1.2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22.10.2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/457/2015 zo dňa 23.3.2016). Jedná sa o rozhodnutia súdov vyšších inšancií, pričom všeobecné súdy na takomto výklade citovaného ustanovenia zotrvali ako vyplýva z novej judikatúry, napr. z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/122/2017 zo dňa 12. 12.2017, rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co 225/2017 zo dňa 26.10.2017, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co 66/2017 zo dňa 16.8.2017. Zmluva takisto neobsahuje adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

1.4 K požadovanému určeniu neplatnosti úverovej zmluvy žalobca uviedol, že nemal žiadnu možnosť vyjednávania a buď podmienky zmluvy prijali tak, ako si ich žalovaný sám v predstihu podľa svojej predstavy naformuloval, alebo by zmluvný vzťah nevznikol. Nie sú žiadne pochybnosti o tom, že za takého stavu je spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu. Zákonom č. 150/2004 Z. z. ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“). Žalobca má za to, že túto Smernicu je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Podľa názoru žalobcu smernicu je potrebné aplikovať tiež vtedy, keď bola zmluva spísaná vopred a žalobca (ako spotrebiteľ) nemohol mať žiadny vplyv alebo dosah na obsah jednotlivých ustanovení zmluvy. V zmysle Čl. 3 Smernice, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery, spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Podľa Čl. 5 Smernice v prípade zmlúv, v ktorých sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované zrozumiteľne. Keď existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Nemal záujem uzavrieť so žalovaným žiadne poistenie. Žalovaného oslovil, nakoľko chcel získať úver. Preto zamestnanca žalovaného požiadal o poskytnutie úveru, a ten mu dal na výber z nejakých druhov poistného, avšak možnosť odmietnuť toto poistné mu neponúkol. Je to pre neho zvýšený výdavok, ktorý by určite odmietol, keby mal takúto možnosť, pričom ani presne nevie, aké poistné krytie mu toto poistenie poskytuje. Žalobca je toho názoru, že postup žalovaného, ktorý umiestnil uzavretie zmluvy o úvere do vopred predpísaného textu, ktorý žalobca nemohol ovplyvniť, resp. odmietnuť, by mal súd kvalifikovať ako nekalú prax.

2. Spolu so žalobou bol súdu doručený aj návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorému súd uznesením zo dňa 01.04.2019 vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu práv veriteľa z Dohody o zrážkach zo mzdy zabezpečujúcej pohľadávku zo Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. N.-XX-XXXXXXXXXX zo dňa 04.12.2015, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným a povinnosť oznámiť zamestnávateľovi žalobcu spoločnosti NOBA - SMOKER, s.r.o., so sídlom G. XXX, XXX XX H., L.: XX XXX XXX, aby upustil od vykonávania zrážok zo mzdy v zmysle predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy, a to až do právoplatného skončenia tohto konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.04.2019.

3.1 Na doručení žalobu reagoval žalovaný písomným vyjadrením k žalobe zo dňa 08.04.2019. V ňom uviedol najmä to, že pokladá za nesporné, že úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka s osobitným aplikovaním špeciálnej právnej úpravy podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom ide o absolútny obchod podľa § 261 Obchodného zákonníka. Vzájomné spoločné pôsobenie dotknutých právnych predpisov nie je sporné. Je nesporné, že úverová zmluva musí obsahovať podstatné náležitosti podľa Obchodného zákonníka v zmysle § 497 až 507, aby zároveň ustanovovala náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch pri dodržaní ustanovení §§ 53 a 54 Občianskeho zákonníka. V konaní je sporné, či úverová zmluva obsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), § 9 ods. 2 písm. k) Zákona. Sporné je rovnako, či úverová zmluva obsahuje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c) Zákona a neprijateľné zmluvné podmienky a či dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná. Zmluva nebola individuálne dojednaná a táto skutočnosť nie je medzi stranami sporná, avšak v prostredí poskytovania úverov pre fyzické osoby - spotrebiteľov je celkom prirodzené a v trhovom prostredí aj nevyhnutné, aby návrh zmluvy bol klientom predložený týmto spôsobom - teda predpripravený. Potom klient takýto návrh prijať nemusí. Nie je predsa žiadnou životnou povinnosťou/právom úver získať. Získanie úveru je vždy následkom uzatvorenia úverovej zmluvy. Predloženie návrhu zmluvy v uvedenej podobe, nijako nezmení skutočnosť, že stále ide len o návrh zmluvy, ktorý nijaký z klientov prijať nemusí. Žalobca tak zmluvný vzťah uzatvoril dobrovoľne a len zneužíva svoje spotrebiteľské postavenie na obohatenie s využitím už prekonaného, zle judikovaného priestoru.

3.2 K namietanej absencii údajov o termíne konečnej splatnosti úveru a doby trvania zmluvy v úverovej zmluvy žalovaný uviedol, že nie je možné sa stotožniť s takýmto tvrdením žalobcu, keďže úverová zmluva obsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti

spotrebiteľského úveru, takým spôsobom, že obe skutočnosti bez pochybností uvádza v základných ustanoveniach úverovej zmluvy slovným spojením : do 72 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky. Priemerný spotrebiteľ bez pochybností musí vedieť odpovedať na otázku, ktorej zodpovedanie ukladá § 9 ods. 2 písm. f) Zákona veriteľovi prostredníctvom povinnej náležitosti zmluvy. Úverová zmluva uvádza splatnosť pravidelnej mesačnej splátky na 25. deň v príslušnom kalendárnom mesiaci. Náležitosť „Termín konečnej splatnosti“ nie je náležitosťou uvedenou v Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, a preto eurokonformný výklad neumožňuje rozširujúci výklad tejto požiadavky. Tým, že náležitosť „Termín konečnej splatnosti“ nie je náležitosťou podľa smernice, jej absencia nemá vplyv na posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa zo zmluvy a preto by rozširujúci výklad tohto pojmu, postihoval žalovaného neprimeranou sankciou v rozpore s právom EÚ. Článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zákon č. 129/2010 Z.z. ustanovuje gramaticky ako náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ logicky a systematicky v spojení s náležitosťou „trvanie zmluvy“, pričom s ohľadom na toto spojenie ako aj s ohľadom na samotný pojem „termín konečnej splatnosti“ aj separátne, podľa slovenského práva, treba dospieť k záveru, že formulácia použitá v posudzovanej zmluve je dostatočná. Podľa Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 146/2017 bolo znenie zákona, ktorého výklad mohol smerovať proti smernici s požiadavkou úplnej harmonizácie, možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

3.3 Žalovaný ďalej argumentuje, že rozhodujúcou náležitosťou na vykonanie voľby medzi viacerými úverovými produktmi je celková suma, ktorú sa spotrebiteľ zaväzuje zaplatiť a RPMN. Údaj o termíne konečnej splatnosti vyjadrený konkrétnym dátumom nie je nijako spôsobilý ovplyvniť výhodnosť voľby „najvhodnejšiu voľbu“ medzi rôznymi bankovými produktmi. Žalovanému nie je jasné ako tento údaj mohol sám o sebe vstúpiť do akéhokoľvek porovnania s konkurenciou. Naopak formulácia „do 72 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky“ je práve tým údajom, ktorý je spôsobilý zorientovať spotrebiteľa v segmente 6 ročných úverov. Ani obsah pojmu termín konečnej splatnosti, ani jeho gramatický výklad, neobsahuje požiadavku na jeho určenie konkrétnym dátumom. Pod pojmom "termín" sa rozumie lehota, obdobie alebo čas pre určitý úkon. Teda pojem termín predstavuje slovo, ktoré len inak znie, ale má rovnaký význam ako napríklad slovo lehota, obdobie alebo čas. Z formulácie náležitosti "termín konečnej splatnosti", teda nemusí jednoznačne a nesporne vyplývať, že tieto časové udalosti nemôžu byť formulované inak, ako presným dátumom. Výkladom ratione legis postačí, ak sú formulované určiteľne. Pojem termín je bežne používaný aj v iných právnych predpisoch, a to napr. § 168f zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov, bez potreby určenia presného dátumu, ak je možné na základe príslušnej formulácie k tomuto dátumu dospieť. Rovnako pojem lehota (ktorý má ten istý význam ako pojem termín) je používaný takmer v každom jednom právnom predpise slovenského právneho poriadku na vyjadrenie časového úseku, v ktorom sa má uskutočniť určitý úkon alebo po uplynutí ktorého nastane určitý stav. V prejednávanom prípade je splatnosť splátky určená zrozumiteľne na 25. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, avšak termín konečnej splatnosti je určený počtom rokov. Ak by sa mala náležitosť „termín konečnej splatnosti“ v úverovej zmluve posudzovať striktno tak, že má byť určená jedine presným dátumom, potom vyvstáva otázka, či vôbec priemerný spotrebiteľ vie, napríklad na základe zákonnej formulácie odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia, určiť termín (lehotu), do kedy má právo odvolanie podať? Ani v tomto prípade zákon a ani poučenie súdu, ktoré rozhodnutie obsahuje, nevyjadruje termín (lehotu) na podanie odvolania presným dátumom (tj. dňom, mesiacom a rokom). Ak spotrebiteľ vie na základe takejto zákonnej formulácie určiť presný termín (lehotu), resp. dospieť k dátumu, dokedy mu plynie lehota na odvolanie, potom bez pochyb a bez akýchkoľvek ťažkostí musí vedieť určiť aj termín konečnej splatnosti (teda určiť dátum, kedy nastane konečná splatnosť úveru) z formulácie: „72 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej splátky“, ktorú spotrebiteľ platí prvého dňa splátky (25. dňa) nasledujúc po poskytnutí úveru. Pričom deň poskytnutia úveru je pre spotrebiteľa nespochybniteľný, keďže úver sa poskytuje pripísaním na prospech jeho účtu a až týmto dňom vznikne záväzok úver splácať. Pre posúdenie rozsahu záväzku v čase pred uzatvorením zmluvy potom musí postačovať vyjadrenie obsahujúce časový údaj - v našom prípade 6 rokov. Na podporu tejto argumentácie žalovaný uviedol judikatúru niektorých krajských súdov, a to uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 17Co/493/2016 z 27.09.2017, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/149/2018 z 31.07.2018 a 8Co/10/2018 z 28.03.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25Co/127/2018.

Zhrnúc uvedené má žalovaný za to, že účelom Smernice, ako aj samotnej ochrany spotrebiteľa, je dosiahnutie stavu (aj) procesnej rovnosti pred a pri uzatvorení zmluvy o úvere v tom smere (v tej rovine), že spotrebiteľ pri uzatvorení má poznať všetky podstatné okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Určenie termínu konečnej splatnosti v rokoch a pri súčasnom určení počtu splátok, dátumu splátok, celkovej sumy, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť a RPMN a priemernej RPMN dostatočne zrozumiteľné a presné pre posúdenie ich vplyvu na rozsah jeho záväzku zo zmluvy. Nie je možné zaťažiť veriteľa takouto sankciou bezodplatnosti úveru, ktorá nerešpektuje dostatočný priestor pre gramatický výklad ustanovenia (termín konečnej splatnosti), nerešpektuje zásadu primeranosti a v neposlednom rade nerešpektuje stav, že konečná splatnosť nie je náležitosťou zmluvy podľa Smernice, pričom v posudzovanej zmluve nechýba, ale je dostatočne zrozumiteľne vyjadrená časovým údajom. Skutočnosť, že pri výklade prezentovanom žalobcom by dopadla na žalovaného neprimeraná sankcia, v súlade so zásadou proporcionality, poskytuje ďalší argumentačný potenciál pre eurokonformný výklad predmetného vnútroštátneho práva v prospech žalovaného. Totiž ani prípadná absencia termínu konečnej splatnosti nemá žiaden vplyv na posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa zo zmluvy.

3.4 K tvrdenej absencii údaje o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, žalovaný uviedol, že záhlavie úverovej zmluvy obsahuje riadne označenie veriteľa - predávajúceho, a to aj s uvedením adresy sídla spoločnosti. Taktiež v bode 2.4. Obchodných podmienok pre poskytovanie bezúčelových spotrebiteľských úverov pre fyzické osoby (ďalej len „úverové podmienky“) je uvedený spôsob uplatnenia reklamácií dlžníka vrátane uvedenia adresy na ich uplatnenie.

3.5 V súvislosti so žalobcovým tvrdením, že bol povinný úver poistiť žalovaný uviedol, že poistenie dojednané pri uzatvorení úverovej zmluvy je ponúkané klientom samostatne, klient má možnosť poistenie úveru odmietnuť a poistnú zmluvu neuzatvoriť. Žalovaný nepodmieňoval poskytnutie úveru žalobcovi na základe úverovej zmluvy uzatvorením poistenia a ponuku tejto služby vnímal ako službu klientovi, ktorého slobodnou vôľou bolo rozhodnúť sa, či túto ponuku využije, a to bez dopadu na zmenu podmienok úverov. Žalovaný žalobcovi poistenie len sprostredkoval, na základe jeho prejavenej záujmu. Uvedené potvrdzuje aj záznam o sprostredkovaní, v ktorých žalobca prejavil záujem o poistenie k spotrebiteľskému úveru poskytnutého na základe úverovej zmluvy. Zo záznamu o sprostredkovaní, ktorý bol podpísaný oboma stranami sporu jasne vyplýva, že žalobca v ňom vyjadrila záujem o poistenie, na základe ktorého mu následne bol predložený návrh zmluvy o spotrebiteľskom úvere s poistením pre fyzické osoby. Z uvedeného je zrejmé, že poistenie nebolo podmienkou poskytnutia Úveru, a teda nebolo povinnosťou žalobcu Úver poistiť, ale jeho voľbou.

3.6 K namietanej neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy žalovaný uviedol, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, pretože na základe neodkladného opatrenia žalovaný už nevykonával a nevykonáva zrážky zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy. Keďže tu existuje absencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, nie je podľa nášho názoru ani dôvod sa zaoberať vecnou stránkou žaloby v tejto časti. V tejto súvislosti poukázal napríklad rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 5Co/202/2018. Dotknutá dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je samostatnou dohodou podľa § 551 Občianskeho zákonníka. Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov je právom aprobovaný inštitút zabezpečenia záväzkov (ust. § 551 Občianskeho zákonníka) a jeho využitie nie je vylúčené (a ani v čase uzavretia dotknutých dohôd nebolo) ani na zabezpečenie záväzkov zo spotrebiteľských právnych vzťahov. V zmysle § 5a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je neprípustné zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy a) dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov v prospech predávajúceho alebo inej osoby, ibaže táto dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť. Tieto podmienky boli splnené. Inak by zmluva bola absolútne neplatne uzatvorená, avšak nie z dôvodu konštatovania neprijateľnej podmienky. Žalobca nijako nepreukázal že podmienky pre neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy boli v jeho prípade splnené. V danom prípade však dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov bola dojednaná individuálne. Bola uzatvorená na samostatnej listine a jej uzavretie nebolo podmienkou uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a získania finančných prostriedkov. Taktiež z ničoho nevyplýva, že by sa žalobca pred podpisom tejto dohody nemal možnosť vopred sa s dohodou oboznámiť, resp. že by nemal možnosť odmietnuť uzavretie tejto dohody tým, že ju nepodpíše. Žalobca nepredložil žiaden dôkaz, že by mu žalovaný úver neposkytol v prípade, ak by s ním dohodu o zrážkach zo mzdy nepodpísal. Žalobca si tak musel byť vedomý toho, aké dôsledky bude

mať pre neho uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy. Bolo teda jeho rozhodnutím, či dohodu o zrážkach zo mzdy so žalovaným uzavrie alebo nie.

3.7 K námietke žalobcu ohľadne predpokladov RPMN žalovaný uviedol, že úverová zmluva spĺňa všetky zákonné požiadavky vyžadované pre uvádzanie RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Na výpočet RPMN v predmetnej veci neboli použité žiadne dodatočné predpoklady, lebo to nebolo potrebné. Pri výpočte RPMN sa vychádzalo z reálnych údajov dotknutého úveru a teda neboli použité žiadne domnienky, ktoré by v podobe predpokladov k výpočtu vstupovali do RPMN. Dokonca v súlade s judikatúrou (napr. KS PO 2Co 139/2017), ktorá prijala záver, že predpokladom použitým pre výpočet je výška úveru, výška splátky, jej interval, počet splátok, výška úrokovej sadzby a prípadných poplatkov, všetky tieto náležitosti sú v úverovej zmluve riadne uvedené. Zákonná úprava dáva veriteľovi možnosť použiť aj ďalšie predpoklady, ktoré potom môžu v následkoch výpočtu odlišovať hodnotu RPMN jedného dodávateľa od hodnoty RPMN od iného dodávateľa v trhovom prostredí a informačný deficit spotrebiteľa môže zmeniť jeho ekonomickú voľbu. Z tohto dôvodu je pre spotrebiteľa nevyhnutné poznať všetky predpoklady pre výpočet RPMN, ktoré boli použité ak je to potrebné. V posudzovanom úverovom vzťahu takéto použitie potrebné nebolo. Vzhľadom na vyššie uvedené preto nemožno súhlasiť s tvrdeniami žalobcu, nakoľko RPMN je v úverovej zmluve uvedené správne, pričom úverová zmluva zároveň obsahuje všetky údaje použité na výpočet RPMN.

3.8 K žalobcom tvrdenej skutočnosti, že úverová zmluva obsahuje množstvo neprijateľných zmluvných podmienok žalovaný uviedol, že v tomto smere neuniesol žalobca ani bremeno tvrdenia. Žiadnu takúto podmienku žalobca nekonkretizoval a ani tieto tvrdenia neprepája s konkrétnymi dôkazmi a s opisom skutkových okolností, ktoré by sa dali vyhodnotiť ako popis skutkového stavu a toto ponecháva na súd. S uvedenými tvrdeniami žalobcu nemožno súhlasiť, úverová zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky. Ani žalobca spotrebiteľ nie je zbavený povinnosti preukázania svojich tvrdení. Žalobca si túto povinnosť nespĺnil, v dôsledku čoho bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno neuniesol. Je zrejmé, že žalobca vo svojich podaniach vychádza z predtlačných a formulárových vzorov žalôb prístupných na internete a teda žaloba nenesie prvky individuality, je zmätočná, odkazuje len na množstvo rôznych rozhodnutí, bez toho, aby uviedol bližšie konkrétne a odôvodnil svoje výroky, ktoré v žalobe žiada.

4.1 Na písomné vyjadrenie žalovaného k žalobe reagoval žalobca replikou zo dňa 29.05.2019, v ktorej poukázal na judikatúru súdov, napr. citoval z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/112/2018 z 31.07.2018, v zmysle ktorých je nevyhnutné, aby v úverovej zmluve o spotrebiteľskom úvere bol uvedený presný dátum konečnej splatnosti úveru. Ďalej najmä poprel, že by poistenie k úveru bolo dobrovoľné. Je zrejmé, že vyznačenie kolónky „Má záujem o poistenie“ neurobil on ručne, ale je realizované zamestnancom žalobcu, ktorý následne toto tlačivo spolu so zmluvou o úvere, Dohodou o zrážkach zo mzdy a ostatnými tlačivami, predložil žalobcovi k podpisu naraz. Žalovaný ako veriteľ pri uzatváraní zmlúv o úvere používa formulárové dokumenty, ktorých obsah nemá možnosť spotrebiteľ ovplyvniť. Zamestnanec žalovaného žalobcovi predložil formulárové dokumenty na podpis, pričom nemal možnosť ovplyvniť akékoľvek zmluvné dojednania, ani nebol zamestnancom žalovaného oboznámený s možnosťou odmietnuť podpísať niektoré z týchto tlačív. Je logické, že spotrebiteľ žiada banku o poskytnutie úveru v čase, keď tento potrebuje. Tak to bolo aj v jeho prípade. Nemal skutočnú vôľu uzavrieť spolu so zmluvou o úvere aj poistenie a Dohodu o zrážkach zo mzdy. Ak by mal možnosť odmietnuť uzavrieť so žalovaným dohodu o zrážkach zo mzdy a bol by ho žalovaný informoval o dôsledkoch takto uzavretej dohody, určite by ju neuzavrel. Nemal skutočnú vôľu uzavrieť spolu so zmluvou o úvere aj dohodu o zrážkach zo mzdy. Má však za to, že v prípade, ak by nepodpísal všetky dokumenty predložené žalovaným, žalovaný by mu úver neposkytol. Žalovaný svoje tvrdenie o tom, že mal možnosť získať úver bez uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy ničím nepreukázal. Pri uzatváraní dohody o zrážkach zo mzdy nebol schopný rozpoznať následky podpisu takejto dohody. Až následne po začatí výkonu zrážok zo mzdy sa mu tieto skutočnosti a následky objasnili.

5. Za účelom rozhodnutia o žalobe súd nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal žalovaného a žalobcu. Pojednávanie sa zúčastnil iba žalobca, a to prostredníctvom jeho zamestnankyne.

6.1 Zástupkyňa žalovaného na pojednávaní uviedla, že čo sa týka dohody o zrážkach zo mzdy, ide podľa žalovaného o platný právny úkon. Nie je súčasťou úverovej zmluvy. Je spísaný ako samostatný právny úkon na samostatnej listine, pričom boli dodržané aj práva spotrebiteľa podľa zákona o ochrane

spotrebiteľa. Žalovanému sa podarilo z archívu vyhľadať aj podpísané poučenie o následkoch uzavretia takejto dohody zo strany žalobcu. Vo zvyšnej časti žalovaný zotrváva na svojom písomnom vyjadrení k žalobe. Čo sa týka bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru jedným z dôvodov má byť neuvedenie doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru. Termín konečnej splatnosti úveru bol zo zmluvy vyvoditeľný, malo ísť o deň po uplynutí 72 mesiacov od splatnosti prvej splátky. V tomto smere možno použiť aj žalovaným uvádzané rozhodnutie NS SR, ktorý podal eurokonformný výklad vo vzťahu k rozpisu splátok. Aj v tomto prípade by mal byť použitý takýto výklad, pričom žalovaný poukazuje na to, že presný dátum, resp. termín konečnej splatnosti úveru nie je náležitou príslušnej smernice o spotrebiteľských úveroch. V slovenskom zákone je to údaj navyše. Takisto opätovne poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 17Co/493/2016 a na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, ktorý rozhodoval vo veci žalovaného pri obdobnej zmluve a ustálil, že takto formulovaná zmluva obstoja a je dostatočne určitá. Zo znenia zákona 129/2010 Z.z. nevyplýva, že termín konečnej splatnosti úveru má byť určený dňom, mesiacom a rokom. Čo sa týka ďalších dôvodov bezúročnosti úveru, ktorý má byť absencia predpokladov pre výpočet RPMN, tak žalovaný má za to, že tieto predpoklady sú v zmluve uvedené a správne uvedená RPMN z nich vyplýva. Čo sa týka neuvedenia adresy veriteľa pre prípadné reklamácie v tomto smere dopĺňa a opravuje doterajšie vyjadrenie žalovaného tak, že tento údaj je v zmluve výslovne uvedený a to v bode 4 článku 8 zmluvy, teda neargumentuje už uvedením tohto údaju v obchodných podmienkach. Záverom uvádza, že žalobca mal možnosť zobrať si úver aj bez poistenia, pričom sa rozhodol pre možnosť poistiť úver a túto službu požadoval žalobca. O tom svedčí záznam o sprostredkovaní podpísaný žalobcom. Vo zvyšku odkazuje na písomné vyjadrenie k žalobe.

6.2 Na dotaz súdu, aby zástupkyňa žalovaného uviedla, aký mal byť podľa obsahu zmluvy termín konečnej splatnosti úveru, ak žalovaný argumentuje tým, že žalobca si mohol termín splatnosti vypočítať, zástupkyňa žalovaného uviedla, že ak bol čerpaný úver napr. do 15.12.2015, o čom presnú vedomosť nemá, tak prvá splátka bola splatná 25.12.2015 a posledná splátka bola splatná 25.12.2021.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to č. I. 7 žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy, č. I. 8 dohoda o zrážkach zo mzdy, č. I. 9 úverová zmluva, č. I. 35 záznam o sprostredkovaní, č. I. 56 poučenie o následkoch uzatvorenia dohody o zrážkach zo mzdy. Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil pre rozhodnutie o žalobe nasledovný podstatný skutkový stav, na ktorý aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov a vec právne posúdil.

8.1 Medzi sporovými stranami bola uzatvorená úverová zmluva, a to Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č.: N.-XX-XXXXXXXXXX zo dňa 04.12.2015, ďalej aj ako „zmluva“ alebo „úverová zmluva“.

8.2 Na základe úverovej zmluvy žalovaný poskytol žalobcovi bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 5.550 eur. Úrok bol v zmluve uvedený vo výške 13,90 % ročne, pričom zároveň bola uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom (žalobcom) v sume 8.254,08 eur v 72 mesačných splátkach vo výške 114,64 eur, bez uvedenia presného termínu konečného dňa splatnosti úveru. Bolo uvedené, že konečná splatnosť úveru je 72 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, resp. v deň, určený v zmysle čl. III, bod 7 Zmluvy. Termín splatnosti mesačnej splátky bol dohodnutý vždy 25. dňa v mesiaci. RPMN bola uvedená od 15,04 %.

8.3 V rovnaký deň, teda dňa 04.12.2015 uzatvorili sporové strany aj Dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov zabezpečujúcu pohľadávku vyplývajúcu zo Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č.: N.-XX-XXXXXXXXXX uzavretej medzi sporovými stranami dňa 04.12.2015. Na základe nej požiadal dňa 31.01.2018 žalovaný zamestnávateľa žalobcu o vykonávanie zrážok zo mzdy pre pohľadávku v sume 5.085,05 eur. Na základe nariadeného neodkladného opatrenia bolo zakázané vykonávať zrážky zo mzdy žalobcu.

9.1 Podľa § 137 Civilného sporového poriadku žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

9.2 Podľa § 52 ods.1 až 4 Občianskeho zákonníka v účinnom znení, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

9.3 Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

9.4 Podľa § 261 ods.6 písm. d) Obchodného zákonníka, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: zo zmluvy o úvere (§ 497).

9.5 Podľa § 1 ods.2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

9.6 Podľa § 11 ods.4 zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v súčasnosti, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

9.7 Podľa § 9 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

9.8 Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

9.9 Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

9.10 Podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

9.11 Podľa § 11 ods. 1 písm.b/ zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

10.1 Žalobca sa podanou žalobou domáha :

- určenia neplatnosti zmluvy,
- určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zo zmluvy,
- určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy.

10.2 Súd sa zaoberal dôvodnosťou každého z požadovaných žalobných návrhov osobitne.

11.1 K požadovanému určeniu neplatnosti úverovej zmluvy súd uvádza nasledovné:

11.2 Podľa § 137 písm.d/ Civilného sporového poriadku (CSP) sa je možné domáhať neplatnosti právneho úkonu (určenia právnej skutočnosti) ak právo na požadované určenie vyplýva z osobitného predpisu. Právo spotrebiteľa (teda žalobcu) na určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je výslovne zakotvené v § 11 ods.4 zákona o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase rozhodovania súdu o podanej žalobe. Preto súd konštatuje, že táto časť žaloby, teda o určenie neplatnosti úverovej zmluvy je procesne prípustná. Následne sa súd zaoberal vecnou dôvodnosťou tejto časti žaloby, teda či napadnutá úverová zmluva je neplatným právnym úkonom.

11.3 Vo všeobecnosti pre zmluvu o úvere, ktorej zákonná (právna) úprava je obsiahnutá v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka platí, že je zmluvou, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť peňažné prostriedky v stanovenej výške a dlžník sa zväzuje poskytnuté prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Pre zmluvu o úvere Obchodný zákonník nestanovuje žiadnu formu. Podstatnými časťami zmluvy sú určenie subjektov (veriteľa a dlžníka), určenie poskytovaných peňažných prostriedkov čo do čiastky a meny a záväzok dlžníka, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti a zaplatí úroky. Zmluva o spotrebiteľskom úvere, naopak musí byť pod následkom neplatnosti uzatvorená v písomnej forme, pričom oproti zmluve o úvere podľa Obchodného zákonníka, musí obsahovať popri všeobecných náležitostiach zmluvy o úvere aj iné náležitosti, uvedené v zákone o spotrebiteľských úveroch. Ich neuvedenie má rôzne právne následky (najmä bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru). Dlžník môže, pokiaľ si strany nedohodnú lehotu inú, požadovať dojednanú čiastku do doby, pokiaľ je poskytnutie úveru niektorou zo strán vypovedané. Veriteľ je povinný požadované prostriedky poskytnúť v lehote, ktorú si strany dohodli, alebo ktorú vo svojom požiadavku stanovil dlžník, inak bez zbytočného odkladu po doručení žiadosti. Povinnosťou veriteľa je prijať vrátené prostriedky a to i pred dohodnutou lehotou. Dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v lehote dohodnutej v zmluve, inak podľa všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka, alebo ak je to pre spotrebiteľa priaznivejšie podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. K dôvodom neplatnosti úverovej zmluvy v zásade žalobca nič právne relevantné neuviedol. Ani súd po vykonaní dokazovania nevzhladol žiadny dôvod neplatnosti úverovej zmluvy. Predložená úverová zmluva spĺňa podľa obsahu jej písomného vyhotovenia všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre jej platnosť, a ktoré sú popísané vyššie (označenie zmluvných strán, určenie konkrétnej výšky úveru, záväzok dlžníka zaplatiť úroky a vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky). Preto súd žalobu v tejto časti zamietol.

12.1 K požadovanému určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov zo zmluvy súd uvádza nasledovné:

12.2 Právo spotrebiteľa (teda žalobcu) na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru je výslovne zakotvené v § 11 ods.4 zákona o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase rozhodovania súdu o podanej žalobe. Preto súd konštatuje, že táto časť žaloby je procesne prípustná. Následne sa súd zaoberal vecnou dôvodnosťou tejto časti žaloby, teda či úver je bezúročný a bez poplatkov.

12.3 Súd posúdil náležitosti úverovej zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý bol platný a účinný ku dňu 04.12.2015, teda ku dňu jej uzatvorenia. Po tomto posúdení súd konštatuje, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Táto zmluva o spotrebiteľskom úvere totiž neobsahuje údaj podľa § 9 ods.1 písm.f/ zákona o spotrebiteľských úveroch a údaj podľa § 9 ods.2 písm.l/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

12.4 K neuvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods.1 písm.f/ zákona) v úverovej zmluve súd uvádza, že tento nie je v zmluve vôbec uvedený. Je v nej uvedený, že : „Konečná splatnosť úveru: 72 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, resp. v deň, určený v zmysle čl. III, bod 7 Zmluvy.“ Odhliadnuc od prevažujúcej judikatúry súdov, z ktorej vyplýva, že takýto údaj musí byť v úverovej zmluve explicitne uvedený, súd uvádza, že táto zákonná požiadavka kladená na obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere je celkom jasná. Zákon o spotrebiteľskom úvere totiž nepočíta s výnimkou z tejto požiadavky, napr. v tom zmysle, že je postačujúce ak takýto termín je inak zo zmluvy vyvoditeľný.

Naopak jasne uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V tejto súvislosti súd uvádza, že k otázke, či je potrebné v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere aj presný údaj o konečnej splatnosti úveru zaujal právny názor aj odvolací súd konajúceho súdu, teda Krajský súd v Trenčíne, a to napr. v rozsudku z 30.01.2018 sp.zn. 27Co/310/2017, keď uviedol (v prípade bankového úveru), že: „takýto údaj má byť uvedený konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Nie je postačujúce, že si dlžník - spotrebiteľ dokáže uvedený termín odvodiť od iných v zmluve uvedených údajov (napr. počet splátok, termín ich splatnosti a pod.). Ak zákonodarca určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti obsahovať isté náležitosti (medzi nimi aj termín konečnej splatnosti úveru), je úlohou dodávateľa tieto údaje vo svojom návrhu zmluvy jasne a zrozumiteľne uviesť tak, aby sa ich mohol spotrebiteľ priamo z návrhu dozvedieť bez toho, aby si ich musel odvodzovať od iných údajov, často skrytých v neprehľadnej zmäti zmluvných podmienok.“ K rovnakému záveru dospel aj iný senát Krajského súdu v Trenčíne v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 11.04.2018 sp.zn. 5Co/22/2018, keď uviedol, že: „údaj o konečnej splatnosti úveru má byť uvedený konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Nie je postačujúce, že si dlžník-spotrebiteľ dokáže uvedený termín odvodiť od iných v zmluve uvedených údajov, všeobecných podmienok, ktoré sú rozsiahle a uvedené malým, pre priemerného spotrebiteľa ťažko čitateľným písmom. Ak zákonodarca určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má pod sankciou bezúročnosti a bez poplatkovosti obsahovať isté náležitosti /medzi nimi aj termín konečnej splatnosti úveru/ je úlohou dodávateľa tieto údaje vo svojom návrhu zmluvy jasne a zrozumiteľne uviesť tak, aby sa ich mohol spotrebiteľ priamo z návrhu dozvedieť bez toho, aby si ich musel odvodzovať od iných údajov, často skrytých v neprehľadnej zmäti zmluvných podmienok.“ Aktuálnym je takisto rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/178/2018 z 25.10.2018, keď uviedol, že: „V súvislosti s konečnou splatnosťou úveru odvolací súd má za to, že termín (konečnej splatnosti) nie je možné vykladať inak ako dátum ukončenia zmluvy, ktorý má byť podľa odvolacieho súdu zásadne vyjadrený ako deň, mesiac, rok a pod., a že nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok, resp. uvedením dňa po uzavretí zmluvy a ani uvedeným počtu mesiacov, či týždňov po poskytnutí úveru. Reagujúc na argumentáciu žalovaného týkajúcu sa výkladu pojmu „termín“ odvolací súd dodáva, že cieľom interpretácie právnych noriem je zisťovať a objasňovať ich obsah, často aj nad rámec gramatického výkladu. Nemožno lipnúť na formalistickom výklade bez prihliadnutia na právne princípy, ktoré sú výrazom hodnôt. Samotný výklad v niektorých prípadoch značne presahuje rozsah textu prameňov práva. Právny výklad je racionálna činnosť, ktorá dáva zmysel právnemu textu, pričom požiadavka racionality je kľúčová. V danom prípade je preto potrebné uvedený pojem vykladať tiež teleologicky, a teda s prihliadnutím na zmysel resp. cieľ právnej normy v súvislosti s najvšeobecnejšími podmienkami, v ktorých sa má norma realizovať. Určenie konečnej splatnosti úveru siedmym dňom po uplynutí určitej doby počítanej na týždne po uzavretí zmluvy o úvere je neurčitý a v rozpore s účelom právnej normy, ktorou je ochrana spotrebiteľa a jeho náležité informovanie o podstatných náležitostiach zmluvy.“ Súd sa stotožňuje s uvedenými právnymi názormi a na doplnenie uvádza, že požiadavka na uvádzanie konečnej splatnosti úveru bola zavedená zákonom č. 568/2007 Z.z., pričom podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu bolo cieľom novely zákona najmä zvyšovanie informovanosti spotrebiteľov. Zákonodarca tak zaviedol obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých nedostatok v niektorých prípadoch má za následok, že takto postihnutú zmluvu sankcionuje následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti.

12.5 Neobstojí obrana žalovaného, že za takejto situácie priemerný spotrebiteľ bez pochybností musí vedieť odpovedať na otázku konečnej splatnosti úveru, ak úverová zmluva uvádza splatnosť pravidelnej mesačnej splátky na 25. deň v príslušnom kalendárnom mesiaci a zároveň je v zmluve uvedené, že konečná splatnosť úveru je 72 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky. Na pojednávaní zamestnankyňa žalovaného (s právnickým vzdelaním) na dotaz súdu kedy bola konečná splatnosť úveru odpovedala, že posledná splátka úveru bola splatná 25.12.2021. Je však zrejmé, že ak bol úver poskytnutý bezprostredne po uzavretí zmluvy, teda po 04.12.2015, pričom splatnosť prvej splátky bola podľa čl. III bod 4 v najbližší termín splatnosti splátky (čo bolo 25. deň príslušného mesiaca), teda 25.12.2015, nemohlo sa vôbec jednať o mesiac december 2021, ale november 2021. Takisto prvá splátka nemohla pripadnúť na deň 25.12.2015, pretože to bol 1. sviatok vianočný a v takom prípade v zmysle § 122 ods.3 Občianskeho zákonníka sa posunula splatnosť prvej splátky na deň 28.12.2015 (pondelok, pracovný deň). Poslednou splátkou by tak bol deň 29.11.2021 (pondelok, pracovný deň). Neobstojí teda tvrdenie žalovaného, že bez pochybností musí spotrebiteľ vedieť odpovedať na otázku konečnej splatnosti úveru. Zamestnankyňa žalovaného s právnickým vzdelaním by zrejme zaplatila takto 73 splátok, namiesto 72 splátok. Záver žalovaného, že na presnom termíne nie je potrebné trvať, pretože

je to bez pochybností určiteľne priemerným spotrebiteľom, je preukázateľne zjednodušujúci a reálne aj spochybný.

12.6 Neobstojí ani obrana žalovaného spočívajúca v argumentácii, že „Ak by sa mala náležitosť „termín konečnej splatnosti“ v úverovej zmluve posudzovať striktno tak, že má byť určená jedine presným dátumom, potom vyvstáva otázka, či vôbec priemerný spotrebiteľ vie, napríklad na základe zákonnej formulácie odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia, určiť termín (lehotu), do kedy má právo odvolanie podať?“ Táto argumentácia totiž opomína, že procesný predpis formuluje „lehotu“ tak, že uvádza počet dní na urobenie nejakého procesného úkonu (napr. pri odvolaní sa toto podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.) Zákon o spotrebiteľských úveroch však ustanovuje požiadavku uvedenia „termínu“. Argumentácia účelovo analogicky spája dve neporovnateľné skutočnosti, pretože sú inak formulované. Ak by procesný termín ustanovoval, že je potrebný uvádzať konečný termín na urobenie procesného úkonu, tak by sa konajúcim orgánom uvádzal dátum, teda termín na urobenie úkonu. Tomu tak však z vôle zákonodarcu nie je.

12.7 K neuvedeniu údajov o výške, počte a termínoch (presných) splátok istiny, úrokov a iných poplatkov súd stručne uvádza, že v zmluve je uvedený len údaj o počte splátok (72) a o výške splátky (114,64 eur). Súd pritom nemá na mysli vnútorný rozpis splátok, teda čo pripadá na istinu, úroky a poplatky, ale má na mysli presné termíny splátok, ktoré sa podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch vyžadujú.

12.8 Z týchto vyššie uvedených dôvodov je potrebné považovať úver poskytnutý žalobcovi žalovaným na základe úverovej zmluvy za bezúročný a bez poplatkov. Ďalšie dôvody bezúročnosti súd nezistil. Stručne iba uvádza, že údaj podľa § 9 ods.2 písm.c/ zákona o spotrebiteľských úveroch, úverová zmluva obsahuje v článku VIII bod 4. Rovnako tak sú uvedené v úverovej zmluve aj predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov.

13.1 K požadovanému určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy súd uvádza nasledovné:

13.2 Žalobca sa podanou žalobou domáha určenia neplatnosti právneho úkonu, teda určenia právnej skutočnosti. Podľa § 137 Civilného sporového poriadku, ktorý je potrebné aplikovať na prejednávany spor, žalobou možno požadovať aby sa rozhodlo o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Teda podľa tohto ustanovenia je pre procesnú prípustnosť žaloby potrebné, aby právo na požadované určenie vyplývalo z osobitného predpisu.

13.3 Je zrejmé, že žalobcom požadované určenie nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu (žalobca opak ani netvrdil). Táto skutočnosť však podľa názoru súdu nespôsobuje automatickú nemožnosť úspešne sa domáhať požadovaného určenia. Ako je zrejmé z uvádzaného ustanovenia § 137 Civilného sporového poriadku, výpočet procesne prípustných žalôb nie je úplný. Vyplýva to z použitia slova „najmä“ v tomto ustanovení. Preto je na úvahe súdu, aby posúdil, či požadované určenie je procesne prípustné. Súd po tomto posúdení konštatuje, že tomu tak je.

13.4 Súd pri tomto rozhodnutí vzal do úvahy aj podstatu právneho vzťahu sporových strán a účel namietaného právneho úkonu. Ako je zrejmé zo skutkových okolností prípadu, právny vzťah medzi sporovými stranami je vzťahom spotrebiteľským, teda vzťahom medzi spotrebiteľom (žalobcom) a dodávateľom (žalovaným). Tento vzťah bol založený uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Realizovanie dohody o zrážkach zo mzdy žalobcu (dlžníka) umožňuje žalovanému uspokojiť si svoju pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy bez súdnej kontroly takejto pohľadávky. V prípade takéhoto zabezpečenia pohľadávky nie je potrebné a nutné, aby si žalovaný pre uplatnenie svojho práva musel podať žalobu o splnenie povinnosti dlžníka na súd. Takýto postup sám osebe spôsobuje v právnom vzťahu medzi sporovými stranami, ktorý je spotrebiteľským vzťahom, nerovnováhu. Táto nerovnováha v právnom vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom je podľa právneho poriadku (vrátane práva EÚ) nežiaduca a je potrebné ju vyvážiť. Aby žalobca mohol dosiahnuť súdny prieskum pohľadávky žalovaného voči nemu, javí sa vhodným a účelným, aby mu nebolo iba procesným predpisom (ktorý je iba prostriedkom v dosahovaní ochrany porušených alebo ohrozených práv) zabránené, domáhať sa neplatnosti takejto dohody o zrážkach zo mzdy. Je potom na posúdení súdom, v závislosti od zisteného skutkového stavu, či jeho tvrdenie o neplatnosti dohody o zrážkach sa ukáže v takomto konaní ako

dôvodné. Ak súd určí napadnutú dohodu o zrážkach zo mzdy za neplatnú, bude žalovaný ako veriteľ odkázaný na podanie žaloby na súd, ktorý rozhodne o splnení povinnosti dlžníka, ak takúto skutočnosť súd zistí. Z uvedeného následne vyplýva aj naliehavý právny záujem žalobcu na určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. V prípade určenia jej neplatnosti nebude môcť žalovaný siahnuť na mzdu žalobcu, čím je priamo dotknuté jeho právne postavenie (majetkové práva). Môže disponovať celou časťou svojej mzdy. Zo žiadosti o vykonanie zrážok zo mzdy je celkom zjavné, že žalovaný mieni uspokojovať svoju pohľadávku zo mzdy žalobcu.

13.5 Je možné pripustiť aj takú možnosť, že súd procesne nepripustí žalobu o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy a ponechá sa veriteľovi možnosť uspokojiť si (vykonaním zrážok zo mzdy žalobcu) ním tvrdenú pohľadávku aj nad rámec sumy dlhu, ktorú spotrebiteľ nerozporuje. Spotrebiteľ by tak bol odkázaný na podanie prípadnej žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia (vzniknutého plnením nad rámec nespornej, existujúcej výšky dlhu). Takýto postup je v zásade odôvodniteľný, avšak pre súd nie je ako jeden z možných prístupov akceptovateľný. Takýto výklad, postup, by nezodpovedal potrebám praktického života, prispieval by k množeniu sporov a takisto k vzniku potenciálnej ujmy na majetku spotrebiteľa. Nezodpovedalo by to ani všeobecnému záujmu na predchádzaní vzniku majetkovej ujmy v podobe bezdôvodného obohatenia.

13.6 Uvedeným výkladom súd aplikoval na rozhodnutie aj čl. 4 a čl. 3 Základných princípov Civilného sporového poriadku, podľa ktorých každé ustanovenie Civilného sporového poriadku je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Jeho výklad nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné, avšak nikto sa nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1. Ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

13.7 Ako vyplýva z predchádzajúceho odseku, nikto sa nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu. Jedným z viacerých účelov sledovaných Civilným sporovým poriadkom je podľa názoru súdu aj poskytnutie vyššej miery ochrany práv spotrebiteľovi. Tento cieľ možno vyvodiť z ustanovenia § 290 a nasl. Civilného sporového poriadku. V tejto súvislosti súd poukazuje na dôvodovú správu k § 290 a nasl. Civilného sporového poriadku, podľa ktorého objektívnu hmotnoprávnu i procesnoprávnu nerovnosť určitých subjektov práva, musí súd kompenzovať uplatnením osobitných procesných postupov divergentných od všeobecných procesných inštitútov sporového konania, inak by nebol naplnený účel sporového konania, ktorým je spravodlivá a rýchla ochrana porušených alebo ohrozených subjektívnych práv. V súvislosti s uvedeným, a nadväzujúc na prvú vetu tohto odseku, nie je podľa názoru súdu možné dovolávať sa doslovného znenia § 137 Civilného sporového poriadku, ktorý navyše zavádza iba príkladný výpočet procesne prípustných žalôb.

13.8 Záverom k tejto časti odôvodnenia rozsudku súd poukazuje aj na právny názor Krajského súdu v Trenčíne vyjadrený v uznesení č.k. 5Co/80/2016 - 27 zo 16. februára 2016, že inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok unijného práva a to ex offio súdnu kontrolu zákonnosti zmluvných plnení pre dodávateľa, napr. z pohľadu neprijateľných zmluvných podmienok z pohľadu dodržania náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorých absencia je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, prípadne z pohľadu platnosti dojednania úrokov z úveru z pohľadu dobrých mravov a pod.. Je dôležité spotrebiteľovi poskytnúť ochranu najmä, ak existuje nebezpečenstvo, že sa v eurokonformnom procese zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje uhradiť plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad.

13.9 Preto súd uzatvára, že žaloba žalobcu je v tejto časti takisto procesne prípustná aj bez výslovného ustanovenia Civilného sporového poriadku, alebo iného zákona.

13.10 Následne sa súd zaoberal vecnou dôvodnosťou žaloby, teda či napadnutá dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatným právnym úkonom. Dohoda o zrážkach zo mzdy je zabezpečovacím prostriedkom peňažnej pohľadávky, ktorú uzatvára veriteľ s dlžníkom. Takisto plní aj uhradzovaciu funkciu. Pre takúto dohodu platia všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka). Dohoda musí byť uzatvorená písomne a ako každý právny úkon musí byť určitá, jasná. Z jej podstaty vyplýva, že musí obsahovať aj označenie pohľadávky, ktorú zabezpečuje.

13.11 Aj keď Dohoda o zrážkach zo mzdy môže byť z formálneho hľadiska platná a obsahovať všetky náležitosti, ktoré musí dohoda o zrážkach zo mzdy podľa zákona požadovať, táto dohoda ako akcesorický záväzok nemôže byť dohodnutá platne, ak sa na základe nej majú vykonávať zrážky zo mzdy tak, že sa uspokojí pohľadávka v neoprávnenej výške. Z uvedeného vyplýva, že ak sú zmluvné dojednania hlavného záväzku - v zmluve o úvere neplatné, pričom majú vplyv na výšku záväzku, nemôže byť platná ani dohoda o zrážkach zo mzdy, nakoľko nie je určitá pokiaľ ide o výšku plnenia. Uvedené vyplýva napríklad z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/38/2018 z 14.03.2018.

13.12 Vzhľadom k tomu, že súd vo vyššie uvedenej časti tohto odôvodnenia skonštatoval, že žalovaný nemá právo na úroky ani poplatky, teda žalovanému ako veriteľovi nepatrí celá pohľadávka vrátane príslušenstva (úroky), ktorá je zabezpečená dohodou o zrážkach zo mzdy dlžníka, nie je ani dohoda o zrážkach platným právnym úkonom, nakoľko nie je určitá pokiaľ ide o výšku plnenia. Tomuto záveru zodpovedá výrok II tohto rozsudku.

14.1 Podľa § 255 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

14.2 Podľa § 262 ods.1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

14.3 O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.2 Civilného sporového poriadku tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, pretože súd žalobe vyhovel čiastočne. Súd žalobu zamietol v časti o určenie neplatnosti zmluvy. Naopak žalobe vyhovel v časti o určenie bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úverov a neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Úspešnejší pritom bol žalobca, ktorému však žiadne trovy tohto konania nevznikli, pretože vo veci sa vyjadroval iba písomne a od súdneho poplatku je oslobodený. Podľa názoru súdu je tak plne náležité rozhodnúť tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia a to na Okresnom súde Trenčín. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. O odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vyššie uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.